

CHRISTIAN WHITE

MANŽELKA
A
VDOVA

AKO DOBRE POZNÁME TÝCH,
KTORÝCH MILUJEME?

AUTOR ÚSPEŠNÉHO TRILERU NEZVESTNÁ

TATRAN

MANŽELKA A VDOVA

MANŽELKA
A
VDOVA

CHRISTIAN WHITE

TATRAN

Z anglického originálu Christian White: THE WIFE AND THE WIDOW,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Affirm Press, Melbourne 2019,
preložila Zuzana Močková-Lorková.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2020 ako 5239. publikácia
a 23. zväzok edície Mimo zákona.

Vydanie I.

Prebal a väzbu spracoval Peter Zentko

Zodpovedná redaktorka Daniela Šinková

Jazykové redaktorky Eva Mládeková, Eva Melichárková

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačila Těšínská tiskárna a. s., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

This edition published by arrangement with Kaplan/DeFiore Rights through
Kristin Olson Literary Agency s.r.o

Copyright © 2019 by Christian White
Translation © Zuzana Močková-Lorková 2020
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2020

ISBN 978-80-222-1098-0

Venujem Sum

PROLÓG

John sa strhol zo spánku s pocitom, že *niekto je v dome*. Vtom začul zdola zvuk, akoby sa roztvorili suché a vetrom ošľahané pery. Potom sa ozval škripot krokov na schodisku.

John uprene hľadel do tmy nad posteľou a napínal sluch, no okrem tichého hučania ústredného kúrenia nebolo počuť nič a v dome sa opäť rozľahlo ticho. Otočil sa nabok a pozrel na manželku, zaliatu tlmeným mesačným svitom prenikajúcim cez okno.

Pomyslel si, že to bola asi len ďalšia nočná mora.

Vrzg.

Zvuk sa ozval z podesty na prvom poschodí – niečia noha stúpila na vŕzgajúcu palubovku schodiska. Už to nebolo len v jeho mysli. Bol si tým istý.

Posadil sa a hľadel cez niekoľko vrstiev tmy. Keď si jeho oči zvykli na tlmené svetlo, postupne sa zjavili obrysy spálne, ako keď sa pomaly zaostruje obraz. Zbadal siluetu vysokej skrine na čiernom pozadí. Manželkine šperky na toaletnom stolíku sa slabo ligotali v mesačnom svite ako desiatky malých očí. Pod zatvorenými dverami sa mihotal pásik svetla, tenučký ako ceruzka.

John otvoril dvere a vykročil z izby. Chodbu osvecovala nočná lampa s motívom *Harryho Pottera*. Dala ju tam dcéra Mia, aby sa v noci nebála ísť na záchod. Do svetla zaslepene narážala tučná hneďa mora. John ju chvíľu ochromene sledoval. Mohol to byť ten zvuk, čo počul?

CHRISTIAN WHITE

Vtom z tieňa na úplnom konci chodby vystúpil muž.

John chcel niečo povedať, ale strach mu zovrel hrdlo.

Muž urobil ďalší krok vpred. Bol vysoký, mohutný a mal vyholenú hlavu. Mal na sebe biele plátenné tenisky a ťažký čierny kabát, ktorý John spoznal.

„Zdravím ťa, John,“ zašepkal muž. „Pamätáš si ma?“

„... Áno,“ vyslovil priduseným hlasom.

„Vieš, prečo som tu?“

„Áno,“ povedal John potichu. „Myslím, že viem.“

VDOVA

Kate Keddiová stála pred zrkadlom na toaletách na letisku a trénovala si úsmev. Nenávidela svoje ústa. V pomere k svojej hlave ich mala trošku priveľké a s úškrnom na tvári vyzerala ako vyšinutá maniačka. Skúsila opatrne zdvihnúť kútiky úst. Chcela pôsobiť sebedome a zdržanlivo. No dosiahla len to, že vyzerala ako zdrogovaná Shelley Duvallová.

„Čo to robíš s tvárou?“ opýtala sa Mia. Katina desaťročná dcéra vyšla z kabínky a podišla k umývadlu. Na zápästie si priviazala šnúrkou s balónikom v tvare srdca s nápisom *Vitaj doma*, ktorý sa nad ňou pohojdával ako bója.

„Ale nič,“ odvrkla Kate.

„Koľko ešte budeme čakať na ocka?“

„O desať minút pristane, potom bude lietadlo rolovať po pristávacej dráhe, potom si bude musieť vyzdvihnúť batožinu, prejsť colnou kontrolou... spolu to bude asi šesťnásť hodín.“

„Nerob si srandu, mami!“ Mia dupla nohou na leštenú betónovú podlahu a zmocnilo sa jej vzrušenie ako na Štedrý deň. Ešte nikdy v živote nebola tak dlho bez otca.

John bol posledné dva týždne v Londýne na vedeckom seminári o paliatívnej starostlivosti. Kate väčšinu tohto času strávila vyškrtávaním dní v kalendári hrubou červenou fixkou a túžobne čakala na jeho návrat. Dúfala, že v ich prípade bude platiť otrepaná fráza, že *odlúčenosť srdcia zblízuje*, no jej pochmurnejšia časť sa bála,

že odlúčenosť môže mať aj opačný efekt. Niekde sa dočítala, že zvyku sa dá zbaviť už v priebehu dvoch týždňov, a čo je vlastne manželstvo, ak nie zvyk?

Kate chytila dcéru za ruku a odviedla ju k terminálu. V príletovej hale melbournského medzinárodného letiska sa to hemžilo ľuďmi. Rodiny sa hrčili pod transparentmi písanými rukou a uprene sledovali veľké dvere z matného skla za colnicou. Za rodinami stáli vodiči v čiernych oblekoch a čmárali mená na malé biele tabuľky. Dav spájala hromadná energia, pôsobil ako jeden veľký celok, a nie ako stovky ľudí. Všetci sa pohybovali v pomalej trepotavej harmónii ako nohy stonožky.

Každú chvíľu prejde dverami John s prepadnutými očami, vyčerpaný po dlhom lete, ťahajúc za sebou svoj malý modrý kufor na kolieskach. Pri pohľade na ne sa mu rozžiari tvár. Nečaká, že tam budú. Trval totiž na tom, že domov pôjde taxíkom, a Kate s tým ochotne súhlasila, hoci veľmi dobre vedela, že pôjdu s Miou na letisko, aby ho prekvapili.

Nevedela sa už dočkať manžela, no ešte viac sa tešila na to, že mu vráti do rúk opraty. Nazdávala sa, že je dobrá matka, ibaže trochu neistá. Nechopila sa tejto úlohy s takou ľahkosťou ako iné ženy – kamarátky zo skupiny mamičiek, alebo akčné rozlietané matky, ktoré vídava popoludní pred školou. Kate sa cítila istejšie s Johnom po boku.

„Myslíš, že ocko nezabudol na tie libry?“ opýtala sa Mia, hľadiac na displej pred zmenárňou. V poslednom čase bola priam posadnutá zbieraním cudzích mien.

„Hovorila si mu o tom minimálne dvetisíckrát,“ ubezpečovala ju Kate. „Pochybujem, že by sa odvážil prísť bez nich.“

„Koľko ešte *ostáva*?“ stonala Mia.

„Päť minút. Pozri na tabuľu priletov. Vidiš?“

Let Qantas QF31 z letiska Heathrow (cez Singapur) pristál načas a bez komplikácií. Nad čakajúcim davom viselo ticho, no čoskoro sa v ňom začali ozývať výkriky, plač aj smiech, keď do haly

MANŽELKA A VDOVA

vstúpili prví cestujúci. Ľudia sa vrhali k sebe a natešene sa objímali, iní si razili cestu davom k čakajúcim vodičom alebo k stanovištiu taxíkov.

Kráska s blond vlasmi vyčesanými do chvosta padla do náručia čakajúceho muža. Na chvíľu zabudla, kde je, kto sa pozerá, a vášnivo ho pobožkala na ústa. Vedľa nich stál starší pár Aziatov a mával na muža, ktorý k nim tlačil kočík s driemajúcimi chlapcami – dvojčkami. Kate ich pozorovala a čakala, kým príde na rad ona.

Trochu ju prekvapilo, že John nebol medzi prvými prichádzajúcimi. Vždy lietal prvou triedou, vďaka čomu sa mohol zaradiť medzi pasažierov s prednostným právom na vybavenie a služby.

Mia sa postavila na špičky a pozorne si premeriavala dav. „Vidíš ho?“ opýtala sa.

„Ešte nie, opička moja,“ odpovedala Kate.

Obe sústredene hľadeli na veľké sklenené dvere, ktoré sa opäť otvorili. Teraz vyšla menšia skupinka cestujúcich.

„Vidím ho, vidím ho!“ pišťala Mia. Stiahla balón nižšie a otočila nápis smerom k dverám. Potom sklamane spustila plecيا. „Nie. Počkaj. To nie je on.“

Druhá vlna cestujúcich sa rozprchla. A po Johnovi ani stopy. Sklenené dvere sa zatvorili a opäť otvorili. Vyšiel z nich pokrivkávajúci starší pán s paličkou v ľavej ruke a so zaprášeným starým kufrom Samsonite v pravej. Chodba za ním bola prázdna.

Kate pozrela na tabuľu priletov, opäť skontrolovala, či sú na správnom mieste v správnom čase, a potom to skontrolovala tretí raz. Prekvapenie vystriedali obavy.

„Mami?“ ozvala sa Mia.

„Pozeraj na dvere, opička moja. Zrejme sa zdržal pri kontrole batožiny alebo ho otravuje nejaký puntičkársky colník. Príde. Len čakaj.“

Obe čakali. Kate sa snažila potlačiť znepokojenie, pohľadala svoj telefón a vytočila Johnovo číslo. Ihneď sa ozvala odkazová schránka. Skúsila to znovu. Opäť odkazovka. Zrejme si zabudol vypnúť

letový režim, pomyslela si. Alebo si zabudol nabíjačku v zásuvke hotelovej izby a pristeval do Austrálie s vybitou batériou.

Začala si ohrýzať nechty.

Sklenené dvere sa otvorili. Kate sa zhlboka nadýchla. Zjavili sa traja oneskorenci – pár v strednom veku zjavne uprostred hádky a špinavý mladík s ruksakom a spleťou dredov padajúcich cez jedno plece. Nikto tam na nich nečakal. Dvere sa zatvorili, potom opäť otvorili. To už vyšla posádka lietadla – všetci uvoľnene debatovali a tešili sa, že sa im skončila zmena.

Kde si, John? uvažovala Kate.

Keby zmeškal let, zavolať by alebo by napísal správu či e-mail, však? Nemohol vedieť, že ho bude čakať na letisku, ale vedel, že bude na neho čakať. Opäť mu skúsila zavolať. Nič. Poobzerala sa po termináli. Väčšina ľudí z davu sa vytratila, zostalo len niekoľko cestujúcich pri stánku požičovne áut a muž v sivej kombinéze, ktorý vysával koberec pred vchodom.

„Kde je, mami?“ opýtala sa Mia.

„Neviem, opička moja. Ale príde. Nič sa neboj. Všetko je v poriadku.“

Kate uprela pohľad na sklenené dvere a chytila Miu za ruku. Pevne ju stisla a čakali ďalej. Prešlo päť minút, potom ďalších pätnásť.

Naposledy hovorili spolu cez Skype ráno pred Johnovým odletom z Londýna. Kate a Mia sedeli vedľa seba v jednom kresle v obývačke a skláňali sa nad obrazovkou MacBooku. John vzdialený sedemnásttisíc kilometrov od nich sedel na posteli v hotelovej izbe. Bol to typický apartmán so svetlozelenými tapetami na stenách, s minibarom napravo a menu hotelových služieb naľavo od neho. Pas, peňaženku a telefón mal naukladané na kufri vedľa dverí.

„Si pripravený na let?“ zaujímala sa Kate.

„Mám všetky tri veci, ktoré by mal mať so sebou každý ostrieľa-

MANŽELKA A VDOVA

ný cestovateľ,“ zahlásil. „Štuple do uší, diazepam a knihu Harukiho Murakamiho.“

„Diazepam sa je?“ vyzvedala Mia.

„Áno, zlatko,“ odpovedal. „Je to liek.“ Smial sa, no spojenie bolo slabé a počuli ho s oneskorením. Obrazovka zamrzla a preskočila, a tak jeho smiech znel ako z nočnej mory.

John bol od Kate o tri roky starší, no vyzeral o päť rokov mladšie. Mal mladistvý zostrih, uhladené symetrické črty tváre a prirodzene štíhlu a atletickú postavu. Jeho tvár vyzerala na obrazovke opálenejšie než zvyčajne. Koniec koncov, v Londýne bolo leto.

Mia sa zviezla na kolená a jej tvár bola iba pár centimetrov od obrazovky. „Keď vojdeš do lietadla, určite si sadni za krídlo,“ naliehala. „Je to najbezpečnejšie miesto, ak sa lietadlo zrúti.“

„Prvá trieda je vpredu na pravej strane,“ odpovedal.

„Och, nie. Prvých jedenásť radov sa pri väčšine pádov *zdemoluje*.“

„Mia, tvoj otec nepotrebuje počuť, že jeho rad môže byť *zdemolovaný*,“ zahriakla ju Kate. „Odkiaľ vlastne vieš, čo znamená slovo *zdemolovať*?“

Mia pokrčila plecami. „Z internetu.“

„Opäť prišla na to, ako vypnúť rodičovský zámok,“ sťažovala si Kate. „Naša dcéra je hacker.“

John sa oprel dozadu na lakte a pozeral kamsi doľava ponad obrazovku laptopu. Kate sa zmocnil čudný a absolútne neopodstatnený pocit, že tam nie je sám. Usúdila, že je to len paranoja.

„Nechaj ten zámok vypnutý,“ dodal po chvíli John. Jeho hlas znel nezaujato. Kate nevedela, či žartuje, alebo nie. „Život nemá filter, tak prečo by ho mal mať internet?“

„No úžasné!“ zvolala Kate. „Tak jej dnes pustím *Exorcistu* a zajtra si pozrieme všetky diely *Ramba*.“

Johna to nerozosmialo.

„Všetci sa snažíme chrániť blízkych pred určitými pravdami,“ skonštatoval. „No neviem, či je to vždy správne alebo fér. Ak sa ne-

budeme rozprávať o príšerách tohto sveta, nebudeme pripravení, keď nám vyskočia spod postele.“

Kate by najradšej prestrčila ruku cez obrazovku a capla ho po tvári. Čo za príšery?

„Si v pohode, John?“ opýtala sa.

„Myslím, že áno,“ povedal. „Myslím, že som pripravený na návrat domov.“

„Kate?“

„Áno,“ odpovedala súhlasne. „Kate Keddieová.“

„Och, *Kate*. Johnova žena. Páni, dlho sme sa nevideli. Ako sa máte?“

Chatveer Sandhu bol administratívny pracovník v zdravotníckom centre paliatívnej starostlivosti Trinity, kde John pracoval ako lekár.

„Prepáčte, že vás ruším,“ pokračovala Kate. „Akosi sa neviem skontaktovať s Johnom a myslím, že by ste mi mohli pomôcť. Domnievam sa, že jeho odlet z Londýna sa oneskoril alebo sa mu zmenil program a zabudol mi to oznámiť.“

Nasledovalo mučivé mlčanie a Kate sa len sťažka ubránila nutkaniu prerušiť ho. Pozrela na Miu, ktorá sedela na plastovej stoličke vedľa informačného stánku. Jej mrzutý pohľad bol plný zúfalstva. Do očí sa jej tislí slzy.

„Ste tam, Chat?“ opýtala sa Kate.

„Áno,“ odpovedal. „Prepáčte. Ja len... neviem, na čo sa ma pýtate.“

„Som na letisku, ale môj manžel nepriletel.“

Zdalo sa jej, že hovorila celkom jasne, ale po ďalšej chvíli mlčania Chatveer oznámil: „Prepojím vás na Holly. Počkajte na linke.“

„Prepojte ma? Nie, Chat, len potrebujem...“

Neskoro. Už ju prepájal. Kým čakala, opäť si ohrýzala nechty. Zahryzla príliš hlboko a zvrátila tvár od bolesti.

MANŽELKA A VDOVA

V slúchadle znela klasická hudba – osudová *Symfónia* č. 3 Henryka Góreckého. Jedna z Johnových obľúbených. Nazval ju zabudnutým majstrovským dielom. Kate pred svadbou klasiku nepočúvala, pokladala ju za záležitosť snobských intelektuálov. V spoločnosti Mariah Careyovej sa cítila oveľa lepšie ako v spoločnosti Clauda Debussyho. Keď však John väčšinu času ich prvého rande ospevoval Wolfganga Amadea – Ludwig van sem, Ludwig van tam –, na druhý deň sa pobrala kúpiť dvojcédečko výberu najlepšej klasickej hudby a nechotne si ho vypočula. Teraz ju mala rada – teda aspoň si to myslela.

„Kate, čo môžem pre vás urobiť?“ ozvala sa Holly Cutterová s neitreplivým a ráznym tónom v hlase.

Holly Cutterová bola frustrujúco úspešná. Okrem toho, že bola prednostkou zdravotníckeho centra Trinity, bola aj kvalifikovanou sestrou, duchovnou poradkyňou, pedagogičkou, vedkyňou v oblasti klinického výskumu, čestnou profesorkou na melbournskej univerzite a členkou dozornej rady medzinárodnej asociácie hospicovej a paliatívnej starostlivosti. Typická karieristka.

„Zdravím, Holly,“ pozdravila ju Kate. „Neviem, prečo ma Chatveer prepojil, ale práve teraz som s Miou na letisku a lietadlo, ktorým mal John priletieť, pristálo, no on v ňom nebol. Je možné, že sa zdržal na konferencii alebo bol jeho odlet odložený, zrušený, alebo...?“

„Nič o tom neviem, Kate,“ odvrkla Holly.

Kate mala sto chutí šmariť telefón cez celý terminál.

„Mohli by ste ma teda prepojiť späť na Chatveera?“

„Chatveer tiež o tom nič nevie.“

Kate sa cítila zahanbene, hlúpo, naštvane a nepríjemne. A Mia stále plakala.

„Neviem, čo sa tu deje,“ vyhrkla. „No myslím, že došlo k zlyhaniu komunikácie. Posledné dva týždne bol John v Londýne na vedeckom seminári o paliatívnej starostlivosti. Dnes sa mal vrátiť domov a...“

CHRISTIAN WHITE

„Počujte,“ prerušila ju Holly. „Neviem, čo viete alebo nevíete, no ja mám toho na pleciah viac než dosť. Ak sa John tento rok zúčastnil na nejakom vedeckom seminári, tak my o tom nemáme od-
kiaľ vedieť.“

„Nechápem,“ vyhrkla Kate. „Ako to?“

„John tu už tri mesiace nepracuje.“

MANŽELKA

„Špiny prašivé,“ vyštekla Abby Gilpinová tak nahlas, aby odplašila krkavce. Pochutnávali si na týždňových odpadkoch porozhadzovaných až do stredu ulice. Smetiak, ktorý jej pätnásťročný syn odvliekol na koniec príjazdovej cesty dnes ráno – po tom, čo mu to pripomenula asi päťdesiatsedemkrát –, prevrátil vietor a teraz ležal na boku s otvoreným vekom, akoby rozďavoval papuľu.

Zopár vriec s odpadkami zostalo nedotknutých, no krkavce väčšinu z nich otvorili a porozťahovali zvyšky jedla, plastové obaly, vaječné škrupiny, zvyšky z kávy a použité obrúsky. Abby sa obrnila pred smradom, zdvihla smetiak a začala ten neporiadok upratovať. Schmatla vreco s mäkkým a mokrým obsahom, no ihneď ho pustila a ošpliechala si ľavú stranu legín čímsi smradľavým a neidentifikovateľným.

Abby si vo všeobecnosti nepotrpela na svoj vzhľad – väčšinou nosila čierne legíny a voľné svetre –, ale zbieranie odpadkov na ulici a na kolenách bolo aj na ňu priveľa. Cesta bola mokrá. V to ráno ostrov zasiahla najzúrivejšia búrka sezóny a odvtedy pršalo takmer nonstop. Obloha sa na chvíľu vyjasnila, no bolo len otázkou času, kedy sa znova rozprší.

Poponáhľala sa a podarilo sa jej nahádzať do smetiaka všetky vrečia okrem jedného. Už-už sa chystala tresknúť vekom, keď si čosi všimla. Cez polopriehľadné vreco zazrela pár svetlohnedých pracovných bagančí. Ukazovák urobila dieru naboku vrecka a pozrela sa dnu.